

NORSK LOVTIDEND

Utgitt etter offentlig tiltak ifølge lov av 1 april 1876.

Nr. 49	Utgitt 31 desember	1947
Innhold.		Side
Skr. om bandtvang for hund i Søndeled		1027
Bestem. om rasjonering av såpe		1028
» om visse sjødyroljer		1030
Skr. om lukningsvedtekt for utsalgssteder i Rakkestad		1032
» om regulering av Solandsbakken m. v. i Stavanger		1032
» om do. av området Randabergvegen m. v. i Stavanger		1034
» om reguleringsplan for Kirkenes		1035
» om åpnings- og lukningstider for bevertningssteder i Arendal		1038
» om regulering av del av Stranden m. v. i Bergen		1038
» om bandtvang for hund i Gjerstad		1039
» om do. i Borge herred, Nordland fylke		1039
Prov. anordn. om fjerning av kjennemerker på motorvogner som benyttes i strid med bestemmelsene om kjøretillatelse		1040
» om regulering av produksjon og utførsel av fisk og fiskevarer m. v.		1040
Res. om ikrafttreden av lov om Noregs Småbruk- og Bustadbank ..		1041
» om nedsettelse av konsesjonsgrensene for Vinger		1041
» om bevilling for Det Norske Travelskap m. v. til veddemål ved totalisator		1041
» om do. for Norsk Jockeyklubb til veddemål ved totalisator		1042
» om prisbestem. for faste eiendommer		1042
» om fiskerorganisasjonen Noregs Sildesalslag		1056
Bestem. om behandling av rasjoneringslegitimasjoner og rasjonerte varer		1057
Res. om hvilke lønnskostnader som kan legges til grunn for fastsettelse av priser		1059

Skrivelse fra Landbruksdepartementet.

13 desbr.

Hermed stadfestes vedtak av 17 november 1947 av Søndeled herredsstyre, Aust-Agder fylke, der det i medhold av § 3, 2 ledd i lov av 9 juli 1926 om ansvar for skade på bufe ved hund blir bestemt at alle som er eier eller besitter av hund i Søndeled herred skal holde hunden i band eller forsvarlig innestengt eller inngjerdet i den tid bufe beiter, i tida 1 april til 1 november. Dette skal ikke gjelde hunder som under lovlig jakt godtgjøres å være fulgt på forsvarlig måte av eier eller besitter og heller ikke dresserte buhunder som sammen med gjæter følger buskap på beite.

15 desbr.

Bestemmelser om rasjonering av såpe.

(Gitt 15 desember 1947 av Det Kongelige Forsynings- og gjenreisningsdepartement i medhold av lov av 14 mai 1917 nr. 5 om foranstaltninger til å sikre og ordne landets forsyning med livsfornødenheter og andre varer, og kongelig resolusjon av 26 januar 1945.)

§ 1. Med såpe menes i disse bestemmelser vaskemiddel som inneholder forsåpet fett eller forsåpete fettsyrer eller begge deler, og vaskemiddel som er framstillet på basis av fettalkoholer.

Unntatt fra bestemmelsene i §§ 2—12 er de såpeslag og vaske-midler som Direktoratet for proviantering og rasjonering til enhver tid bestemmer.

§ 2. Det er forbudt i noen form å selge og kjøpe såpe som omfattes av disse bestemmelser uten mot samtidig

- a) klipp av merker på rasjoneringskort eller tilleggskort,
- b) levering av anvisning, eller
- c) levering av attestert utførselsangivelse.

§ 3. Rasjoneringskort og tilleggskort for såpe utdeles av forsyningsnemnda.

Hvert merke gjelder for det kvantum såpe og for det tidsrom Direktoratet for proviantering og rasjonering til enhver tid bestemmer.

Rasjoneringskort og tilleggskort må for å være gyldig være stemplet av forsyningsnemnda og påført innehaverens navn og adresse.

Det er forbudt å selge eller kjøpe eller på annen måte overdra eller erverve rasjoneringskort og tilleggskort eller anvisning.

Levering mot løse merker er forbudt.

§ 4. Anvisninger utstedes av forsyningsnemnda eller av Direktoratet for proviantering og rasjonering etter skriftlig søknad med beholdningsoppgave og nødvendige legitimasjoner for forbruk og omsetning.

Anvisningen skal angi vareslag og kvantum og være stemplet av forsyningsnemnda. Skrevne anvisninger som skal utferdiges på fastsatt skjema, skal dertil være forsynt med løpenummer, dato og utstederens underskrift samt navn og adresse til den som har fått utstedt anvisningen.

Det er forbudt å bruke såpe til annet formål enn den er anvist til.

§ 5. For levering av såpe til besetning ombord på skip i utenriks fart eller til bruk ombord, må det foreligge utførselsangivelse som er godtatt av tollvesenet.

Når varen er brakt ombord, gir tollvesenet leverandøren en 15 desbr. gjenpart av utførselsangivelsen med attestasjon herom.

§ 6. Rasjonens størrelse fastsettes av Direktoratet for proviantering og rasjonering, som også kan treffe bestemmelse om tilleggs-rasjoner.

§ 7. Personer som tilhører privathusholdninger, enkeltpersoner med egen husholdning, mannskap ombord på skip i innenriks fart og personer som bor fast i hoteller, pensjonater eller annet herberge, får av forsyningsnemnda utlevert rasjoneringskort for såpe.

§ 8. Anstalthusholdninger (såsom sykehus, barnehjem, gamlehjem, fengsler og lignende) får anvisning for de personer som bor der etter de fastsatte rasjoner, eventuelt med tillegg for den som kan få det etter gjeldende bestemmelser.

Sykehus og barnehjem kan få anvist større kvanta, dog ikke utover det nødvendigeste behov.

Har noen av anstalthusholdningens medlemmer fått utlevert rasjoneringskort, skal disse deponeres hos anstaltens foresatte under oppholdet der, og av denne fraklippes de merker som gjelder for den tid oppholdet varer.

§ 9. Til bruk ved undervisning og til bruk i ervervsmessig virksomhet, kan de rasjonerte varer tildeles etter nærmere bestemmelser av Direktoratet for proviantering og rasjonering.

§ 10. Detaljforhandlere skal levere inn de rasjoneringsmerker de har solgt mot til forsyningsnemnda for ombytting i anvisning.

Anvisninger som de handlende har solgt mot, brukes til innkjøp av nye varer uten innlevering til forsyningsnemnda.

§ 11. Engros-forhandlere bruker de mottatte anvisninger til innkjøp av nye varer fra fabrikk.

§ 12. Har en forhandler lager i flere kommuner, regnes hvert av disse lagre i forhold til rasjoneringsbestemmelsene som egen forretning.

§ 13. Direktoratet for proviantering og rasjonering kan gi utfyllende forskrifter og gjøre unntak fra disse bestemmelser.

§ 14. Direktoratet for proviantering og rasjonering kan gi forskrifter om regulering av og kontroll med produksjon og omsetning av såpe.

§ 15. Overtredelse eller medvirkning til overtredelse av disse bestemmelser eller bestemmelser gitt i medhold av dem, er straffbar og kan medføre inndragning, jfr. lov nr. 5 av 14 mai 1917 om foranstaltninger til å sikre og ordne landets forsyning med livsfornødenheter og andre varer, §§ 8 og 8 a.

§ 16. Disse bestemmelser trer i kraft 1 januar 1948.

15 desbr. Samtidig oppheves forordning av 20 desember 1940 om rasjonering av såpe med senere endringer og forskrifter gitt i medhold av denne.

16 desbr. **Bestemmelser om visse sjødyroljer.**

(Gitt 16 desember 1947 av Forsynings- og gjenreisningsdepartementet i medhold av lov av 14 mai 1917 om foranstaltninger til å sikre og ordne landets forsyning med livsfordøneligheter og andre varer og kongelig resolusjon av 26 januar 1945.)

§ 1. Følgende sjødyroljer omfattes av disse bestemmelser:

- 1) Sildolje.
- 2) Hvalolje, unntatt hvalleverolje, spermolje og bottlenoseolje.
- 3) Damptranstearin.
- 4) Bestanddeler av disse oljer, unntatt glyserin og raffinasyrer.
- 5) Andre sjødyroljer når de er nøytralisert og raffinert på en slik måte at de kan anvendes som eller tjene som erstatning for spiseoljer, dog er medisintan unntatt.

§ 2. Det er forbudt å selge eller på annen måte avstå eller levere sjødyrolje uten at det foreligger tillatelse fra Direktoratet for proviantering og rasjonering eller andre som direktoratet har gitt myndighet til å gi slik tillatelse, med mindre annet følger av disse bestemmelser. Det kan settes vilkår for tillatelsen.

Kjøp eller ervervelse på annen måte i strid med bestemmelsene i første ledd er forbudt.

§ 3. Sjødyroljer kan uten tillatelse i hvert enkelt tilfelle overdras til herdningsfabrikk eller rafineri som er godkjent av departementet. Herdningsfabrikk eller rafineri kan bare bearbeide slike oljer til spise fett og spiseolje eller herde dem til teknisk bruk, med mindre Direktoratet for proviantering og rasjonering har gitt særskilt tillatelse til annet.

§ 4. Det er forbudt for den som produserer sjødyroljer, å bearbeide eller bruke disse oljer i egen virksomhet uten tillatelse fra Direktoratet for proviantering og rasjonering.

Likeledes er det forbudt for den som bearbeider disse oljer å bruke produktene i egen virksomhet uten slik tillatelse.

§ 5. Enhver som kjøper sjødyroljer for bearbeiding eller videre salg, plikter for hver kalendermåned å sende inn til Direktoratet for proviantering og rasjonering oppgaver over beholdninger, kjøp og salg.

Oppgavene gis på fastsatt skjema og må være postlagt innen 3 dager etter månedens utløp.

Som vedlegg til oppgavene skal følge salgslegitimasjoner og 16 desbr. eventuelle spesifikasjoner over kjøp og salg som måtte bli forlangt.

§ 6. Bestemmelsene i § 5 får tilsvarende anvendelse for sild-oljefabrikker og landstasjoner for hvalfangst for så vidt angår deres produksjon og forbruk av råstoffer.

§ 7. De i §§ 5 og 6 nevnte forhandlere og bedrifter skal føre bøker som til enhver tid viser deres beholdninger samt produksjon, innkjøp og salg av sjødyroljer.

Direktoratet for proviantering og rasjonering kan ved utsendt kontrollør kreve adgang til lagerrom for kontroll med beholdningene. Kontrolløren kan kreve seg forelagt alle bøker, også regnskapsbøker og bilag, i den utstrekning det er nødvendig for kontrollen. Han har taushetsplikt om forretnings- og driftsforhold som han blir kjent med ved utførelsen av forretningen.

§ 8. Direktoratet for proviantering og rasjonering kan gi utfyllende forskrifter, herunder også gi regulerende pålegg om bearbeiding og bruk av sjødyroljer. Direktoratet kan også pålegge andre produsenter enn dem som er nevnt i § 6 å gi oppgaver i samsvar med bestemmelsene i § 5.

§ 9. Overtredelse eller medvirking til overtredelse av disse bestemmelser eller bestemmelser eller pålegg som er gitt eller vilkår som er stillet i medhold av dem er straffbar og kan medføre inndragning, jfr. lov av 14 mai 1917 om foranstaltninger til å sikre og ordne landets forsyning med livsfornødenheter og andre varer §§ 8 og 8 a.

§ 10. Disse bestemmelser trer i kraft 1 januar 1948.

Samtidig oppheves:

- 1) Administrasjonsrådets vedtak av 26 april 1940 om forbud mot å bruke til teknisk bruk slike fettstoffer som enten er av spisekvalitet eller lett lar seg raffinere til spisekvalitet,
- 2) forordning om sjødyroljer av 12 august 1941,
- 3) forordning om regulering av omsetningen av fiskelever og levergrakse og av produksjon og omsetning av tran av 11 februar 1944,
- 4) alle forskrifter som er gitt i medhold av de under punktene 1—3 nevnte bestemmelser,
- 5) forskrifter om oppgaveplikt for tranprodusenter av 22 februar 1941 og forskrifter om plikt til å gi oppgaver over sjødyroljer m. v. av 18 august 1941.

16 desbr. **Skrivelse fra Sosialdepartementet.**

I medhold av § 1 i lov nr. 5 av 25 juli 1913 om lukningstid for utsalgsteder, jfr. kongelig resolusjon av 25 april 1924, stadfester departementet med noen redaksjonelle endringer det vedtaket som herredstyret i Rakkestad, Østfold fylke, har gjort i møter 18 august og 20 november 1947 til ny vedtekt om lukningstid for utsalgsteder i kommunen.

Vedtekta skal gjelde inntil videre fra og med 1 januar 1948. Fra samme dag opphører den eldre vedtekt å gjelde.

Vedtekta lyder så:

§ 1.

- A. Utsalgsteder for varer skal med de unntak som er nevnt nedanfor, de 4 første dager i veka være lukket fra kl. 17 til kl. 8. Fredager lukkes kl. 18. Lørdager lukkes kl. 15. Dog har utsalgstedene høve til de siste 8 dager før jul å holde oppe inntil kl. 19. Kiosker og frihandelsboder holdes lukket fra kl. 22 til kl. 17.
- B. Påskeaften, pinseften, St. Hansaften, julaften og nyttårsaften lukkes kl. 15. St. Hansdag lukkes kl. 12.

§ 2. På søn- og helgedager holdes helt lukket. Dog kan utsalgsteder som bare selger melk, fløte, ost og smør på disse dager holde oppe fra kl. 8 til kl. 9,30. Kiosker og frihandelsboder kan holdes oppe fra kl. 14 til kl. 22.

§ 3. Utsalgsteder hvor det selges varer for hvilke det foran er fastsatt forskjellige lukningstider, må rette seg etter lukningstida for de varer som rammes av den strengeste bestemmelse.

§ 4. Disse vedtekter omfatter ikke bensinstasjoner.

§ 5. I lukningstida må kunder ikke slippes inn. Dog er det tillatt etter lukningstid å ekspedere kunder som er kommet inn før lukningstid.

§ 6. Den som overtrer disse vedtekter straffes etter loven, jfr. straffelovens paragraf 339, II ledd.

16 desbr. **Skrivelse fra Forsyningsdepartementet.**

I henhold til § 28, jfr. § 27, i lov om bygningsvesenet av 22 februar 1924 stadfester departementet vedtak av Stavanger bystyre i møte 21 november 1947 om regulering av strøket Solandsbakken—Mester Gottfrieds veg—Bruvegen—bygrensen og Randabergvegen, Stavanger.

Videre stadfester departementet, i henhold til lovens § 3, bystyrets vedtak samme dag om vedtekter til reguleringen med en del endringer foretatt av departementet.

Vedtektene lyder så:

16 desbr.

1. Det regulerte område er på planen vist med reguleringsgrense. Innenfor denne begrensningslinje skal bebyggelsen plasseres i forhold til gater og plasser som vist på planen.

2. På arealet skal bare oppføres beboelseshus. Det tillates ikke anlagt bedrifter og opplag av den art som omhandles i bygningslovens § 63, punkt 1. Heller ikke tillates andre industrielle anlegg.

Butikk og handelsvirksomhet kan etter plan godkjent av byplanrådet tillates mot Rannebergveien, Solandsbakken og gate 545.

3. Bebyggelsen skal være åpen. Den skal delvis anordnes som villaer, og dels som kjedehus eller rekkehus i overensstemmelse med opptegnet bebyggelsesplan. Hvis forholdene gjør det ønskelig, kan byplanrådet tillate at et kvartal som er bestemt for rekkehusbebyggelse blir bebygget med villaer, og omvendt. Plan for kvartalets samlede bebyggelse må dog på forhånd godkjennes av byplanrådet.

4. Ingen tomt skal bygges med mer enn $\frac{1}{5}$ av sitt nettoareal + eventuell garasje.

5. Bebyggelsens høyde skal være som for trehus bestemt.

6. Avstand fra bygning til nabogrense skal være minst 4,0 m.

7. Garasje (uthus) skal bare oppføres i en etasje og bør ikke ha større areal enn 30 m². Den må anordnes på en slik måte i forhold til våningshus og nabohus at det skapes en god arkitektonisk virkning.

8. Bygningens tak bør utformes som sadeltak. Alle bygninger skal så vidt mulig ha samme takhelling og taktekningsmateriale.

9. De påførte byggelinjer må ikke overskrides mot gater eller veier men er ikke å betrakte som byggeflukt. Innenfor det areal som byggelinjer avgrenser kan bebyggelsen foruten å ligge i byggelinjen, trekkes tilbake, legges vinkelrett på eller skrått i forhold til denne, men bare etter en særlig utarbeidet, vedtatt tomte- og bebyggelsesplan.

10. Innhegning mot gate (vei eller passasje) skal i samme gate utføres på en slik måte at det skapes et harmonisk hele. Naboer kan med bygningsrådets samtykke, komme overens om helt eller delvis å sløyfe innhegning mellom sine eiendommer. Alle innhegninger må godkjennes av bygningsrådet.

11. Selger av tomt er ikke berettiget til ved privat servitutt å etablere forhold som står i strid med disse vedtekter.

12. Fra disse vedtekter kan byplanrådet eller i tilfelle bygningsrådet innenfor rammen av bygningsloven og de alminnelige bygningforskrifter tillate unntak i tilfelle hvor særlige grunner taler for det.

16 desbr.

Skrivelse fra Forsyningsdepartementet.

I henhold til § 28, jfr. § 27, i lov om bygningsvesenet av 22 februar 1924 stadfester departementet vedtak av Stavanger bystyre i møte 21 november 1947 om regulering av området Randabergveien—bygrensen—Chr. Bjellands-gate, Stavanger.

Videre stadfester departementet i henhold til lovens § 3 bystyrets vedtak samme dag om vedtekter til reguleringen, dog således at punkt 6 i vedtekten går ut.

Vedtektene lyder så:

1. Det regulerte område er på planen vist med reguleringsgrense. Innenfor denne begrensningslinje skal bebyggelsen plasseres i forhold til gater og plasser som vist på planen.

2. På arealet skal bare oppføres beboelseshus. Det tillates ikke anlagt bedrifter og opplag av den art som omhandles i bygningslovens § 63, punkt 1. Heller ikke tillates andre industrielle anlegg.

3. Bebyggelsen skal anordnes som kjedehus eller rekkehus i overensstemmelse med opptegnet bebyggelsesplan. Bygningers bredde skal ikke overskride 10 m.

Bebyggelsens høyde skal være som for trehus bestemt.

4. Garasjer anordnes som felles garasjer i 1 etasje høye bygninger plassert som vist på plan.

Annen garasjebebyggelse kan ikke tillates uten etter byplanrådets særlige godkjennelse, f. eks. i forbindelse med kjedehus.

5. Bygningenes tak utformes som sadeltak. Alle bygninger skal så vidt mulig ha samme takheldning og taktekningsmateriale.

6. Innhegning mot gate (vei eller passasje) skal i samme gate utføres på en slik måte at det skapes et harmonisk hele. Naboer kan, med bygningsrådets samtykke, komme overens om helt eller delvis å sløyfe innhegning mellom sine eiendommer.

Forhager som på planen er merket med mørk grønn farge, skal forsynes med 0,5 m høyt parkgjerde. De skal opparbeides som pryd-hage og må ikke brukes for annet formål (f. eks. kletørk m. v.)

Alle innhegninger må godkjennes av bygningsrådet.

7. Selger av tomt er ikke berettiget til ved privat servitut å etablere forhold som står i strid med disse vedtekter.

8. Fra disse vedtekter kan byplanrådet eller i tilfelle bygningsrådet innenfor rammen av bygningsloven og de alminnelige byg-ningsforskrifter tillate unntak i tilfelle hvor særlige grunner taler for det.

Endringer foretatt av departementet.

Skrivelse fra Forsyningsdepartementet.

16 desbr.

I henhold til § 28, jfr. § 27, i lov om bygningsvesenet av 22 februar 1924 stadfester departementet vedtak av Kirkenes herredstyre, Finnmark fylke, i møte 11 august 1947 om reguleringsplan for Kirkenes.

Samtidig stadfester departementet, i henhold til lovens § 3, herredstyrets vedtak samme dag om vedtekter i tilknytning til reguleringen.

Vedtektene lyder så:

§ 1. Bebyggelsen innenfor det regulerte areal deles i:

- A. Mursoner.
- B. Boligsoner.
- C. Industri- og havnesoner.

A. Mursoner.

§ 2. Bebyggelsen kan innres til beboelse, forretninger, lagerlokaler, bedrifter og annen virksomhet som etter bygningsrådets skjønn ikke medfører ulemper for naboene. Beboelsesrom kan dog ikke innres i 1. etasje.

§ 3.

1. Kvartalene og de frittliggende blokker skal oppføres med de dimensjoner som er vist på planen. Bygninger som er markert som offentlige er dog unntatt.

Med bygningsrådets samtykke kan blokkene oppdeles med minst 8 m brede åpninger, hvor bygningsrådet finner dette forsvarelig. Ingen av de nye blokkene bør bli under 30 m lange.

2. Romertallene på blokkene angir det antall etasjer bygningene skal ha.

3. Bortsett fra blokkene på nordsiden av Rådhuset kan bygningsrådet hvor det anses nødvendig dispensere fra det fastsatte etasjeantall, idet 3 etasjer eventuelt kan tillates om alle i blokken er enige om å bygge i 3 etasjer. Selv om det bygges i 2 etasjer skal det fundamenteres for 3.

4. Takvinkelen skal være 30°. Hvor det anses nødvendig og ikke kan forstyrre helhetsinntrykket kan bygningsrådet tillate 5° mer eller mindre, om alle i blokken blir enige om en annen vinkel.

5. Fasadene innen hver blokk må samarbeides til et hele. 1. etasje markeres med egen materialbehandling, eller med fris i etasjeskillet.

Enkeltgarasjer kan bygges i 1-etasjes-tilbygget. Andre garasjer henvises til industrisonene.

16 desbr. § 4. 1-etasjes fløyer kan bygges inntil 6 meter ut fra hovedblokken.

Bygningsrådet kan pålegge innhegning og innhegningens art.

B. Boligsoner.

§ 5.

1. Bygningene plasseres i forhold til gater og plasser som vist på planen.
2. Bygningsrådet kan tillate at det over 2 naboeiendommer oppføres et dobbelthus vertikalt delt i nabogrensen, eller 2 enkelt-hus sammenbygd, uten branngravl, når eiendommenes samlede bebygde areal ikke overskrider 150 m².

§ 6. Bebyggelsen som skal være villamessig, skal ha det antall etasjer som er angitt med romertall på planen.

§ 7. På tomter under 500 m² kan våningshusets størrelse være inntil $\frac{1}{4}$ av arealet og den samlede bebyggelse inntil $\frac{1}{3}$. På større tomter kan $\frac{1}{3}$ av arealet bebygges.

§ 8.

1. Bygningsrådet kan tillate småfehold når tegning av de nødvendige uthus er godkjent og etter at naboene har hatt anledning til å uttale seg.
2. Bedrifter, opplag o. a. som kan genere de omboende, henvises til industrisonene.

§ 9. Uthus og garasjer må bygges etter en samlet plan for hele kvartalet godkjent av bygningsrådet.

§ 10. Takvinkelen er påskrevet bygningene med arabiske tall. En takvinkel på 5° mer eller mindre er uten videre tillatt.

C. Industri- og havnesoner.

§ 11. Industriområdet på Haganes kan oppdeles etter de enkelte bedrifters behov, etter grenser som i hvert enkelt tilfelle skal godkjennes av bygningsrådet.

§ 12. Anleggenes art og utforming skal i hvert enkelt tilfelle godkjennes av bygningsrådet. Bygningsrådet kan bestemme at bedrifter som antas å ville medføre særlige ulemper henvises til andre deler av det regulerte industriareal.

Etter uttalelse fra brannstyret og helserådet kan bygningsrådet forby anlegg av bedrifter og opplag som det finner særlig ildsfarlige eller forbundet med sanitære eller andre særlige ulemper for de omboende, så som røyk, larm, lukt eller lignende.

§ 13. Bygning eller bygningsdel må ikke ved sin høyde virke 16 desbr. forstyrrende på helhetsbildet om kirken eller monumentet.

§ 14. I industristrøk tillates ikke oppført boligbygg, bygningsrådet kan dog unnta herfra etter at helserådets uttalelse er innhentet.

§ 15. Varelagrene på kaien må ikke ha høyere gesims enn 8 m. Bredden på gavlen må forholde seg til gesimshøyden i ikke slankere forhold enn 6 : 8 og ikke plumpere enn 12 : 8.

Fellesbestemmelser.

§ 16. Ingen tomt kan bebygges før det foreligger godkjent tomteinndeling for hele kvartalet, såfremt bygningsrådet finner det nødvendig. Bygningsrådet kan forlange utarbeidet bebyggelsesplan med høydeoppriss for kvartalet i sin helhet før anmeldelsen av et enkelt bygg behandles.

Bygningsrådet kan tillate avvikelser fra den viste tomteinndeling når det skjer i harmoni med bebyggelsen og planen for øvrig.

§ 17. Forhager, mellomrom mellom blokker osv. må gis en tiltalende utforming. Bygningsrådet kan kreve utarbeidet felles plan for disse områder som viser uthus, beplantning, tørkeplasser, plass for søppelkasser og lignende. Tomtene må holdes i en slik stand at de etter bygningsrådets skjønn ikke generer naboene.

§ 18.

1. Bygningene skal ha fasademessig utstyr på alle sider. Det skal være fasadepuss på branngavler som etter bygningsrådets skjønn blir stående synlig mer enn ett år.

Når det er enighet mellom naboene kan de uansett bygningslovens bestemmelser få vinduer som når nabotomten bebygges gjenmures på eierens bekostning. De trufne bestemmelser skal tinglyses på vedkommende eiendommer.

2. For å gi gater, strøk og plasser preg kan bygningsrådet angi norm som bygningens arkitektur ikke må avvike for sterkt fra. For Rådhusplassen er rådhuset bestemmende.

Bygningene om Torget skal avstemmes etter hverandre.

§ 19.

1. Bygningene skal ha sadeltak. Ligger en bygning minst 35 meter fra nærmeste bygning står man fritt ved utforming av taket.
2. Nedskjæringer i taket tillates ikke.

§ 20. Bygningsrådet skal ved behandling av byggeanmeldelser ha for øye at bebyggelsen får en god form og materialbehandling og at den passer inn i lendet.

16 desbr. § 21.

1. Tomtene skal inngjerdes. Gjerdene skal i samme kvartal ha samme høyde og brytes minst 1,5 m fra hjørnet. Gjerdet må godkjennes av Bygningsrådet.
2. Bygningsrådet kan dispensere fra denne bestemmelse når det er enighet i hele kvartalet.

§ 22. Fargen på hus og gjerder må godkjennes av bygningsrådet som er behjelpelig med valg av farger. Det må påses at fargene i strøket harmonerer.

§ 23. Skilt og utstillingsvinduer tillates bare i mursoner og industri- og havnesoner. Skilt må godkjennes av bygningsrådet.

§ 24. Ved siden av disse vedtekter kommer bestemmelsene i bygningsloven og bygningsvedtektene til anvendelse.

§ 25. Etter vedtektenes ikrafttreden er det ikke tillatt ved private servitutter å etablere forhold som strider mot disse vedtekter.

17 desbr. **Skrivelse fra Sosialdepartementet.**

I medhold av kongelig resolusjon av 24 februar 1939 og lov av 25 juni 1935 § 18, 2. ledd, stadfester departementet med noen redaksjonelle endringer det vedtaket som Arendal bystyre gjorde i møte 6 oktober 1947 om særlige åpnings- og lukningstider for bevertningssteder i kommunen.

Vedtekta tar til å gjelde 1 januar 1948. Den lyder så:

§ 1. Bevertningssteder skal holdes lukket fra kl. 24 til neste morgen kl. 7, på søn- og helgedager (herunder 1 og 17 mai) til kl. 10.

§ 2. Brott på denne vedtekta er straffbart, jfr. § 339, 2. ledd, i straffeloven.

17 desbr. **Skrivelse fra Forsyningsdepartementet.**

I henhold til § 28, jfr. § 27, i lov om bygningsvesenet av 22 februar 1924 stadfester departementet vedtak av Bergen bystyre i møte 14 november 1947 om regulering av del av Stranden, Gyldenpris, Bergen.

Samtidig stadfester departementet, i henhold til lovens § 3, bystyrets vedtak samme dag om vedtekter til reguleringen med en del endringer foretatt av departementet.

Vedtektene lyder så:

1. Arealet skal anvendes til boligbebyggelse utformet som frittliggende punkthus i 6 etasjers høyde (kjeller ikke medregnet). Stør-

ste tillatte gesimshøyde er 20,5 meter. Planen fastsetter bygningenes 17 desbr. beliggenhet.

2. Bygningene skal utføres med samme takvinkel, og det skal utarbeides takplan. Det skal oppsettes felles antenneanlegg av godkjent type for hver bygning.

3. På loftet og i kjeller må ikke anbringes rom til varig opphold for mennesker, dog kan det anbringes lekerom for barn i kjelleretasjen, når dette godkjennes av helserådet.

4. Tørkestativer i det fri må bare oppsettes ifølge en godkjent plan. Sjøppelkasser må ikke oppsettes i det fri.

5. Parsellselger er ikke berettiget til ved privat servitutt å etablere forhold som står i strid med disse vedtekter.

6. Unntakelser fra disse vedtekter kan, hvor særlige grunner taler for det, tillates av reguleringsrådet.

7. Ved siden av disse vedtekter gjelder bestemmelsene i bygningsloven og de for Bergen gjeldende vedtekter til denne lov.

Skriv frå Landbruksdepartementet.

18 desbr.

Hermed blir stadfest vedtak av 29 november 1947 av Gjerstad heradstyre, Aust-Agder fylke, der det i medhald av § 3, andre leden, i lov av 9 juli 1926 om ansvar for skade på bufe ved hund ble vedteke at alle som er eigar eller innehavar av hund i Gjerstad herad skal halda hunden i band eller forsvarleg innestengt eller inngjerda i den tid bufe beiter, i tida 1 mai til 30 oktober.

Dette gjeld ikkje hundar som under lovleg jakt er fylgde på forsvarleg måte av eigar eller innehavar og heller ikkje dresserte buhundar som ilag med gjetar fylgjer buskap på beite.

Skrivelse fra Landbruksdepartementet.

18 desbr.

Hermed stadfestes vedtak av 15 august og 28 oktober 1947 av Borge herredstyre, Nordland fylke, der det i medhold av § 3, 2. ledd, i lov av 9 juli 1926 om ansvar for skade på bufe ved hund ble vedtatt at alle som er eier eller innehaver av hund i Borge herred, skal holde hunden i band eller forsvarlig innestengt eller inngjerdet i den tid bufe beiter. Dette skal ikke gjelde hunder som under lovlig jakt godtgjøres å være fulgt på forsvarlig måte av eier eller innehaver og heller ikke dresserte gjeterhunder som sammen med gjeter følger bufe på beite.

19 desbr. **Provisorisk anordning om fjerning av kjennemerker på motorvogner som benyttes i strid med bestemmelsene om kjøretillatelser.**

VI HAAKON, Norges Konge, gjør vitterlig:

Med hjemmel i Grunnlovens § 17 fastsettes:

Benyttes motorvogn i strid med bestemmelsene om kjøretillatelser gitt i henhold til kongelig resolusjon av 13 juni 1947 med senere endringer, jfr. lov nr. 5 av 14 mai 1917, kan politiet for kortere eller lengere tid forby fortsatt ulovlig bruk av vognen, samt når det anses nødvendig for å sikre overholdelsen av forbudet fjerne vognens kjennemerker for så lang tid som det finnes påkrevd.

Politiets avgjørelse kan innankes for vedkommende departement. Inntil anken er avgjort, står avgjørelsen ved makt.

Gitt på Oslo slott 19 desember 1947.

Under Vår hånd og rikets segl

HAAKON

(L. S.)

Einar Gerhardsen

Leif Østern

19 desbr. **Provisorisk anordning om regulering av produksjon og utførsel av fisk og fiskevarer m. v.**

VI HAAKON, Norges Konge, gjør vitterlig:

Med hjemmel i Grunnlovens § 17 fastsettes:

§ 1. I den utstrekning det anses nødvendig av hensyn til varebyttet med utlandet kan Fiskeridepartementet treffe bestemmelser til regulering av produksjon og utførsel av fisk (herunder sild og skalldyr) og produkter herav.

§ 2. I henhold til § 1 kan det bl. a. bestemmes at forhandlinger om og avslutning av salg til utlandet bare kan finne sted gjennom utvalg oppnevnt av departementet. Det utferdiges nærmere instruks for hvert utvalg.

Utførselen av de i § 1 nevnte varer kan gjøres betinget av at vedkommende eksportør er medlem av en sammenslutning hvis vedtekter er godkjent av departementet.

Det kan også gis bestemmelser om leveringsplikt og kvotedeling av disse varer.

§ 3. Utgiftene ved gjennomføring av de bestemmelser som treffes etter denne anordning dekkes ved en avgift på den eksporterte vare. Departementet fastsetter størrelsen av avgiften. Denne kan innkreves ved utpantning.

§ 4. Overtredelse eller forsøk på overtredelse av bestemmelser 19 desbr. truffet i medhold av anordningen straffes med bøter.

§ 5. Anordningen trer i kraft 1 januar 1948.

Gitt på Oslo slott 19 desember 1947.

Under Vår hånd og rikets segl

HAAKON

(L. S.)

Einar Gerhardsen

Leif Østern

Kongelig resolusjon.

19 desbr.

Lov om Noregs Småbruk- og Bustadbank tar til å gjelde fra 1 januar 1948.

Kongelig resolusjon.

19 desbr.

I. Konesesjongsrensene etter skogkonesesjonsloven av 18 september 1909 og jordkonesesjonsloven av 10 desember 1920 nedsettes — i medhold av samme lovers paragrafer henholdsvis 5 og 4 — slik:

- a. etter skogkonesesjonslovens § 2, § 3, første og annet ledd og § 4 til 100 dekar, og
- b. etter jordkonesesjonslovens § 1, første og tredje ledd, til henholdsvis 25 dekar og 50 dekar, for Vinger herred, Hedmark fylke.

II. Kongelig resolusjon av 17 juni 1921 om nedsettelse av kon-sesjongsrensene for samme herred oppheves.

III. Denne resolusjon trer i kraft straks.

Kongelig resolusjon.

19 desbr.

I medhold av lov av 1 juli 1927 og tilleggslover av 8 mai 1931, 24 mars 1933 samt 23 mai 1947 om veddemål ved totali-sator bestemmes:

1. Det Norske Travselsskap og de lokale travselsskaper som Landbruksdepartementet godkjenner gis bevilling til ved travløp i årene 1948 til og med 1952 å holde veddemål med totalisator.
2. Avgiften til staten fastsettes inntil videre til 10 % av innsat-senes samlede beløp pr. dag inntil kr. 100 000, 17,5 % av det neste kr. 100 000 og 25 % av det overskytende.
3. Landbruksdepartementet bemyndiges til å bestemme hvor mange dager hvert år Det Norske Travselsskap og de tilsluttede sel-

- 19 desbr. skaper skal få holde travløp med totalisator og til å fastsette de øvrige vilkår for bevillingen som nå og senere anses nødvendige.
4. Overtredelse av disse bestemmelser og de i medhold av resolusjonen utferdigede bestemmelser er straffbar.

19 desbr. **Kongelig resolusjon.**

I medhold av lov av 1 juli 1927 og tilleggslover av 8 mai 1931, 24 mars 1933 samt 23 mai 1947 om veddemål ved totalisator bestemmes:

1. Norsk Jockeyklubb gis bevilling til ved kappritt i årene 1948 til og med 1952 å arrangere veddemål med totalisator.
2. Avgiften til staten fastsettes inntil videre til:
 - 5 % av de første kr. 50 000,
 - 12,5 % av det neste kr. 100 000,
 - 25 % av det overskytende av innsatsenes samlede beløp pr. løpsdag.
3. Landbruksdepartementet bemyndiges til å bestemme på hvilke baner og hvor mange dager hvert år det skal holdes kappritt med totalisator og til å fastsette de øvrige vilkår for bevillingen som nå og senere anses nødvendige.
4. Overtredelse av disse bestemmelser og de i medhold av resolusjonen utferdigede bestemmelser er straffbar.

19 desbr. **Kongelig resolusjon.**

I medhold av mellombels lov av 30 juni 1947 om prisregulering og anna regulering av næringsverksemd fastsettes følgende prisbestemmelser for faste eiendommer:

Kapitel I.

Regler for prisfastsettelse for fast eiendom.

§ 1. Forbud mot å ta mer enn takstpris for fast eiendom.

Ved salg av fast eiendom er det forbudt å ta høyere pris enn svarende til den takst som settes av prismyndighetene. Selgeren plikter å kreve takst.

Før takst er holdt, må salg bare skje med forbehold om at prisen ikke skal være høyere enn den som blir fastsatt ved taksten. Overdragelse av eiendommen må ikke finne sted før taksten er holdt og er blitt endelig, jfr. § 14. Dersom selger og kjøper er enig om at handelen skal gjennomføres selv med den reduksjon av prisen som måtte følge av taksten, kan dog overdragelse skje når takst er krevd.

Til taksten kan gjøres tillegg for takstavgift, betaling for skyld- 19 desbr. deling og målebrev og for stempelavgift, tinglysningsgebyr og i tilfelle lovlige utgifter til meklerprovisjon som er påløpet ved overdragelsen.

§ 2. Grunnregler for takseringen.

Taksten for en fast eiendom skal settes til hva eiendommen er verd ved vanlig omsetning når en går ut fra dens tilstand på taksttiden, men legger til grunn prisforholdene i distriktet for faste eiendommer i tidsrommet 1 januar—8 april 1940.

Ved takseringen må ikke regnes med verdistigning etter 8 april 1940 på grunn av forhold som ikke har endret selve eiendommen, så som befolkningstilvekst i distriktet, bedre samferdselsmidler, nye reguleringsplaner eller bedre avsetningsmuligheter eller høyere priser for produkter som kan fremstilles på eiendommen. Tillegg for kostnader til verdiøkende tiltak kan dog gjøres etter reglene i § 3, fjerde ledd.

§ 3. Tillegg for påkostninger etter 8 april 1940.

Dersom det etter 8 april 1940 er gjennomført forbedringer på eiendommen, kan gjøres rimelig tillegg til den pris som fremkommer ved vurdering etter § 2. Tillegget skal fastsettes under hensyn til de merkostnader eieren måtte ha hatt som følge av at forbedringen er utført etter 8 april 1940 istedenfor til de priser som da var gjeldende. Det regnes bare med kostnader som har vært lovlige og nødvendige for utføring av forbedringen. Likeledes gjøres fradrag for senere verdiforringelse på grunn av slit, slett vedlikehold eller andre forhold. Det samlede beløp som regnes for forbedringen ved vurdering etter § 2 og som tillegg etter denne paragraf, må ikke i noe tilfelle settes høyere enn svarende til den økte verdi forbedringen har tilført eiendommen bedømt fra kjøper-synspunkt på den tiden taksten holdes.

Består forbedringen i at det er oppført ny bygning som er av vesentlig betydning for eiendommens verdi, kan takseringen foregå slik at prisen på bygningen settes på grunnlag av de lovlige og nødvendige byggekostnader mens eiendommen ellers verdsettes på grunnlag av prisforholdene pr. 8 april 1940. Bestemmelsene i første ledd, fjerde og femte punktum, får tilsvarende anvendelse.

Den fremgangsmåte som er nevnt i foregående ledd kan også følges når det gjelder andre vesentlige forbedringer, dersom det

19 desbr. er praktisk å foreta særskilt vurdering for forbedringen og for eiendommen slik den var før forbedringen ble foretatt.

Tillegg til den pris som fremkommer ved vurdering etter § 2 kan også fastsettes dersom eieren etter 8 april 1940 har hatt kostnader til tiltak som uten å endre selve eiendommen har økt dens verdi, så som kostnader til anlegg av vei eller opparbeiding av gate eller til utlegging av friarealer eller bygging av fellesanlegg som eiendommen har andel i. Tillegget må fastsettes under hensyn til de lovlige og nødvendige kostnader som eieren har hatt. Bestemmelsen i første ledd, fjerde og femte punktum får tilsvarende anvendelse.

§ 4. Gjenoppbygging av skade etter 8 april 1940.

Bestemmelsene i § 3 gjelder tilsvarende dersom det på en eiendom etter 8 april 1940 er inntrådt vesentlig skade og denne helt eller delvis er gjenoppbygget.

Ved fastsettelse av det tillegg som skal gjøres til den pris som fremkommer ved vurdering etter § 2, skal det gjøres fratrekk i kostnadene i den utstrekning eieren har fått utbetalt et erstatningsbeløp som er høyere enn svarende til den reduksjon av eiendommens salgsverdi som skaden medførte.

§ 5. Fritak for takst.

Takst trengs ikke ved salg av fast eiendom til person som er beslektet eller besvogret med eieren i rett oppstigende eller rett nedstigende linje.

Takst trengs heller ikke dersom kjøpesummen for eiendommen ikke overstiger kr. 3 000. Kontrollnemnda kan sette ned grensen for fritak.

Prisen for eiendommen må heller ikke i de tilfelle der det ikke trengs takst, settes høyere enn hva det følger av reglene i §§ 2—4.

§ 6. Kontrollregler.

Når en fast eiendom er solgt skal selger og kjøper innen en måned etter at overdragelsen har funnet sted, sende melding til kontrollnemnda.

Meldingen skal inneholde opplysning om:

- a) hvilken eiendom som er solgt og selgerens og kjøperens navn og adresse,
- b) når og av hvilken prismyndighet eiendommen er taksert og takstens størrelse,
- c) hvilken pris eiendommen er solgt for,

- d) hvor stor del av prisen som er betalt kontant og når betaling 19 desbr. har funnet sted,
- e) hvor stor del av kjøpesummen som er avgjort ved overtagelse av heftelser og andre forpliktelser, med spesifisert oppgave over heftelsene og forpliktelsene,
- f) hvilket vederlag kjøperen ellers har gitt, og hva dette går ut på.

Dersom det overdras andre ting eller rettigheter eller foretas ytelser i forbindelse med salg av fast eiendom, må sis fra om dette i meldingen og gis opplysninger om det vederlag som er avtalt.

Meldingen skal gis særskilt av selger og kjøper eller som en fellesmelding underskrevet av begge. Prisdirektoratet kan fastsette skjema for meldingen.

Ved salg av fast eiendom der takst ikke er nødvendig etter § 5, første ledd, behøver melding ikke sendes uten at kontrollnemnda gir pålegg om det. Kontrollnemnda kan også frita for melding i slike tilfelle som er nevnt i § 5, annet ledd.

Kapitel II.

Regler for taksering av fast eiendom.

§ 7. Takstmyndighetene.

Takst på fast eiendom skal i alminnelighet settes av kontrollnemnda i det distrikt der eiendommen ligger. Ligger eiendommen innenfor flere kontrollnemnders områder, avgjør Prisdirektoratets distriktskontor hvilken kontrollnemnd som skal sette takst. Dersom det i slike tilfelle må anses formålstjenlig eller dersom det gjelder særlig omfattende og vanskelige takstforretninger eller særlige grunner ellers tilsier det, kan Prisdirektoratet bestemme at takst i første instans skal settes av distriktskontoret eller at direktoratet selv skal overta behandlingen av saken.

Takst av kontrollnemnder i distrikter utenfor Oslo kan prøves av Prisdirektoratets distriktskontor etter reglene i §§ 11 og 12. Prisdirektoratet kan dog om det finner grunn til det, selv overta behandlingen.

Takst som er satt av et distriktskontor eller av Oslo kontrollnemnd, kan prøves av Prisdirektoratet.

De takster som hører under kontrollnemnda, utføres av den særskilte avdeling for fast eiendom. Prisdirektoratet og dets distriktskontorer oppnevner særskilte sakkyndige utvalg til å bistå ved sine takster. Prisdirektoratet kan gi nærmere bestemmelser om utvalgenes organisasjon og arbeid og om medlemmenes godtgjørelse.

19 desbr. § 8. Krav om takst.

Takst på fast eiendom kan kreves av eieren eller av andre som har aktuell rettslig interesse av å få fastslått den høyeste lovlige pris på eiendommen, f. eks. en pantøver som skal realisere pantet eller et konkursbo som skal selge eiendommen eller en som har kjøpt eiendommen.

Den som krever takst må før taksten holdes, betale inn til takstmyndighetene et beløp som antas tilstrekkelig til å dekke takseringsavgiften.

Takstmyndighetene kan av eget tiltak sette takst dersom en eiendom i strid med disse forskrifter er omsatt uten at takst er krevd. Den som plikter å rekvirere takst, jfr. § 1, må betale takseringsavgiften. Avgiften anses forfalt på det tidspunkt overdragelsen ble foretatt.

§ 9. Verdsetting av ting som følger med i salget av den faste eiendom.

Ved takst av fast eiendom som er solgt eller skal selges sammen med besetning, redskaper, innbo eller andre ting som er på eiendommen bør nemnda i kontrolløyemed så vidt mulig ved siden av taksten for selve eiendommen også gi uttalelse om hvilken pris den finner passende for disse ting, jfr. § 30.

§ 10. Takstforretningen.

Når kravet om takst er fremsatt etter § 8 og det beløp som skal dekke takseringsavgiften er innbetalt, skal kontrollnemnda uten ugrunnet opphold holde takstforretning. Før den treffer avgjørelse i takstsaken skal nemnda søke opplysning om de forhold som etter §§ 2—4 er av betydning for taksten. Som ledd i dette skal det foretas befarings av eiendommen, dersom den ikke fra tidligere befarings er så velkjent for nemndas medlemmer at ny befarings er åpenbart unødvendig.

Dersom eieren selv ikke er takstrekvirent skal han varsles om at takst er begjært og gis adgang til å gjøre seg kjent med de dokumenter som er lagt fram av rekvirenten. Rekvirenten og i tilfelle eieren skal varsles til befaringsen. Nemnda kan også gi andre som har aktuell rettslig interesse av å få fastslått den høyeste lovlige pris på eiendommen, adgang til å være til stede og til å gjøre seg kjent med de dokumenter som er lagt fram.

Taksten skal settes ved vedtak i møte. Vedtaket og begrunnelsen for det skal inntas i takstprotokollen som ellers skal inneholde de opplysninger som Prisdirektoratet bestemmer.

Takstrekvirenten og eieren skal snarest mulig gis melding om 19 desbr. takstvedtaket i rekommandert brev eller i brev som utleveres mot datert kvittering. Takstrekvirenten og enhver annen som har aktuell rettslig interesse av å få fastsatt høyeste lovlige pris på eiendommen, har rett til å få se igjennom takstprotokollen og til å få utskrift av den. Andre enn takstrekvirenten må dog betale slik utskrift med kr. 2 pr. ark.

Kontrollnemnda skal snarest mulig sende avskrift av takstprotokollen til Prisdirektoratets distriktskontor.

Bestemmelsene i de fire første ledd i denne paragraf får tilsvarende anvendelse når Prisdirektoratets distriktskontor eller direktoratet selv setter takst i første instans. Befaring foretas av det utvalg som er oppnevnt i medhold av § 7. Utvalget gir innstilling til distriktskontoret henholdsvis til Prisdirektoratet. Utskrift av distriktskontorets takstprotokoll sendes snarest mulig til Prisdirektoratet.

§ 11. Anke til distriktskontoret.

Takst av en kontrollnemnd kan påankes av enhver som etter § 8, første ledd, har rett til å kreve takst. Anken må erklæres skriftlig til kontrollnemnda innen en måned etter at den som har rekvirert den første takst har fått melding om takstvedtaket. Innen samme frist må den som anker, betale inn til nemnda det beløp som trengs til dekning av takseringsavgiften i ankeinstansen.

Kontrollnemnda skal straks gi melding om anken til den som har rekvirert første takst og i alle tilfelle til eieren. Nemnda skal deretter snarest mulig sende sakens dokumenter til Prisdirektoratets distriktskontor med det beløp som er betalt inn til dekning av takseringsavgiften.

Distriktskontoret kan avvise en anke som finnes uberettiget uten å holde ny takst dersom det bare er anket over fremgangsmåten ved takstforretningen eller over slike forutsetninger for taksten som kontoret forsvarlig kan treffe avgjørelse om uten å foreta ny befaring.

Dersom distriktskontoret finner at den takst som det er anket over bygger på et uriktig grunnlag, eller at det er vesentlige mangler ved takstforretningen, kan kontoret istedenfor å holde anketakst, oppheve taksten og sende saken tilbake til kontrollnemnda til ny behandling. Distriktskontoret kan gi kontrollnemnda direktiver for den nye takst.

For distriktskontorets anketakst gjelder bestemmelsene i § 10 tilsvarende.

19 desbr. § 12. Distriktskontorets overprøving
av eget tiltak.

Et distriktskontor kan av eget tiltak prøve en takst som er fastsatt av en kontrollnemnd dersom kontoret finner grunn til å anta at taksten er uriktig. Distriktskontoret skal varsle kontrollnemnda og enten direkte eller gjennom nemnda sende melding om overprøvingen til den som har rekvirert første takst og i alle tilfelle til eieren. Bestemmelsene i § 11, fjerde og femte ledd, får tilsvarende anvendelse. Overprøving etter denne paragraf kan finne sted også om ankefristen er utløpet, men i så fall får den nye takst bare virkning for fremtidige salg.

§ 13. Prisdirektoratets overprøving.

Dersom et distriktskontor har truffet avgjørelse i første instans, kan taksten påankes til Prisdirektoratet. Det samme gjelder for takster satt av Oslo kontrollnemnd. Bestemmelsene i § 11 får tilsvarende anvendelse.

Prisdirektoratet kan av eget tiltak prøve en takst som er satt av en kontrollnemnd eller et distriktskontor. I så fall får bestemmelsene i § 12 tilsvarende anvendelse.

§ 14. Når taksten blir endelig.

Takst som er fastsatt av kontrollnemnda eller av et distriktskontor i første instans, blir endelig når ankefristen er utløpet uten at anke er erklært.

Dersom en takst som er påanket eller tatt opp av overordnet myndighet til prøving av eget tiltak, blir sendt tilbake til ny behandling i underinstansen, løper ny ankefrist fra det tidspunkt den nye takst blir satt.

Takst som er satt av et distriktskontor i annen instans eller av Prisdirektoratet i første eller annen instans, blir straks endelig.

§ 15. Hvor lenge taksten gjelder.

En takst som er blitt endelig, gjelder som høyeste lovlige pris for eiendommen ved salg som finner sted innenfor et tidsrom av 2 år etter at takstvedtaket ble truffet. Dersom eiendommen før utløpet av dette tidsrom forringes i verdi på grunn av inntrufne skader, slett vedlikehold, hogst eller andre forhold, må dog salg bare finne sted etter at ny takst er holdt. På den annen side kan ny takst kreves før 2 års fristen er gått dersom eiendommen er økt i verdi gjennom påkostninger som kan gi grunnlag for tillegg etter § 3.

Kapitel III.

19 desbr.

Vederlag for bruksrett til fast eiendom.

§ 16. Leieavgift for grunn.

Ved bortleie av grunn for lengre tid enn 10 år må det ikke regnes høyere leieavgift enn den takst som fastsettes av prismyndighetene. Bestemmelsene i § 1 får tilsvarende anvendelse.

Taksten for leieavgiften skal settes til et rimelig beløp, avpasset etter det alminnelige rentenivå og eiendommens lovlige salgsverdi beregnet etter reglene i §§ 2—4. Inntil Finansdepartementet bestemmer noe annet, skal legges til grunn en årlig rente av 3 %.

Dersom eieren påtar seg særlige forpliktelser som øker den fordel leieren har av bruksretten, eller det fastsettes særlige leievilkår som minsker fordelene for leieren, settes avgiften tilsvarende høyere eller lavere. På samme måte skal avgiften settes høyere dersom eiendommens verdi vil bli forringet for eieren gjennom den bruk leieren skal gjøre av den, mens avgiften settes tilsvarende lavere dersom bruken vil øke eiendommens verdi for eieren.

Den takst som settes, skal gjelde for hele leietiden. Dog kan partene avtale at leieavgiften skal reguleres under hensyn til endringer i rentenivået eller endringer i eiendommens verdi som ikke skyldes bruken. Slik regulering skal dog bare kunne finne sted etter utløpet av de tidsperioder som fastsettes i avtalen, og som ikke må være kortere enn 20 år. Regulering må i tilfelle fortas så vel opp som ned. Den må bare settes i verk dersom den godkjennes av vedkommende offentlige myndighet på den tiden reguleringen skjer. Dersom ingen offentlig myndighet på den tid har kompetanse til å treffe avgjørelse om slike forhold, skal avgjørelsen treffes ved voldgift.

Med leie av grunn menes tomtefeste og annen utleie av fast eiendom der grunnen må anses som den vesentlige del av verdien.

§ 17. Vederlag for annen bruksrett.

Ved stiftelse for lenger tid enn 10 år av annen bruksrett enn nevnt i § 16, må det ikke regnes høyere vederlag enn den takst som fastsettes av prismyndighetene. Bestemmelsene i § 1 får tilsvarende anvendelse.

Ved takstfastsettingen kommer bestemmelsene i § 16, annet, tredje og fjerde ledd til anvendelse i den utstrekning det må anses rimelig å sette vederlaget i forhold til eiendommens salgsverdi.

Dersom det er naturlig å verdsette bruksretten helt eller delvis uavhengig av den faste eiendoms salgsverdi, skal avgiften settes

19 desbr. til et beløp som må anses rimelig når en går ut fra prisforholdene i distriktet for slike bruksrettigheter i tidsrommet 1 januar—8 april 1940.

§ 18. Fremgangsmåten ved taksten.

På takst etter §§ 16 og 17 får reglene i kapitel II tilsvarende anvendelse.

I begrunnelsen skal gjøres rede for det grunnlag takstfastsettelsen bygger på med opplysning om hvilken salgsverdi for eiendommen som måtte være lagt til grunn.

§ 19. Fritak for takst.

Takst trengs ikke for bruksrett:

- a) som ikke skal gjelde for lenger tid enn 10 år,
- b) der partene er beslektet eller besvogret i rett oppstigende eller rett nedstigende linje,
- c) der avgiften ikke overstiger 100 kroner om året eller 1 000 kroner i alt. Kontrollnemnda kan fastsette lavere grense for fritak.

Vederlaget for bruksrett skal også i disse tilfelle fastsettes på grunnlag av reglene i § 16, annet og tredje ledd, og § 17, annet ledd.

§ 20. Forbud mot å forhøye vederlaget for bruksrett.

For bruksrett stiftet før 1 januar 1948 må vederlaget ikke uten samtykke av kontrollnemnda forhøyes utover det som var lovlig den 31 desember 1947.

§ 21. Overdragelse av bruksrett.

Bruksrett som er stiftet etter 31 desember 1947 for en tid av mer enn 10 år, må ikke overdras mot høyere vederlag enn svarende til takst etter §§ 16 og 17. Overdrageren plikter å kreve takst dersom takst ikke er blitt holdt før. Bestemmelsene i § 19 får tilsvarende anvendelse.

Bruksrett som det er satt takst for etter de regler som har vært gjeldende i tiden 23 oktober 1940—31 desember 1947 må ikke overdras mot høyere vederlag enn svarende til slik takst.

Ved overdragelse av annen bruksrett enn nevnt i de to foregående ledd, må det ikke tas høyere vederlag enn det som svarer til det vederlag som overdrageren lovlig har påtatt seg å betale.

§ 22. Unntak for særlige rettigheter.

Bestemmelsene i dette kapitel får ikke anvendelse på husleie, fiskerett, jaktrett og salg av trær på rot.

Kapitel IV.

Bestemmelser om makeskifte, tvangssalg, odelsløsning og ekspropriasjon.

§ 23. Makeskifte.

Bestemmelsene i denne kunngjøring får tilsvarende anvendelse på makeskifte. Dette gjennomføres slik at bytte skjer etter lovlig salgsverdi for den eiendom eller bruksrett som hver av partene overdrar, fastsatt i samsvar med disse forskrifter. Dersom det settes forskjellig pris på det som byttes, må mellomlaget betales, dersom ikke kontrollnemnda godkjenner en annen ordning.

§ 24. Tvangssalg.

Bestemmelsene i denne kunngjøring gjelder også for tvangssalg av fast eiendom og for tvungen stiftelse og overdragelse av bruksrett til fast eiendom. Auksjonsrekvirenter plikter å kreve takst.

§ 25. Odelsløsning.

Takst av prismyndighetene trengs ikke ved odelsløsning når løsningssummen blir fastsatt ved skjønn etter skjønnsprosessloven av 1 juni 1917. Etter prislovens § 16 må dog løsningssummen ikke settes høyere enn svarende til den lovlige salgsverdi.

§ 26. Ekspropriasjon.

Takst av prismyndighetene trengs ikke ved ekspropriasjon.

Når ekspropriasjon gjelder salgseiendom, må erstatningen for eiendommen ikke settes høyere enn til lovlig salgsverdi, fastsatt etter reglene i §§ 2—4. Erstatningen må heller ikke overstige hva eiendommen faktisk kunne ha vært solgt for etter prisforholdene i distriktet på den tiden ekspropriasjonen skjer. Med salgseiendom menes eiendom som er frembudt eller bestemt for salg eller som ikke på samfunnsmessig forsvarlig måte kan utnyttes uten gjennom salg, derunder byggetomter som eieren ikke selv skal bygge på.

Ved ekspropriasjon av fast eiendom i andre tilfelle enn nevnt i det foregående ledd, kan erstatning fastsettes ut over salgsverdien dersom eieren ellers ville lide tap enten fordi eiendommen etter bruken av den, må anses å ha større verdi for ham enn salgsverdien, eller fordi han som følge av ekspropriasjonen må skaffe seg annen og dyrere eiendom. Det må dog ikke fastsettes større tillegg ut over salgsverdien enn det som må anses rimelig etter en samfunnsmessig vurdering av forholdet. Under dette skal en iaktta følgende:

- 19 desbr. a) Ved avgjørelsen av om eiendommen etter bruken av den, må anses å ha hatt større verdi for eieren enn svarende til salgsverdien, må en bare ta hensyn til slik bruk som er samfunnsmessig forsvarlig og i samsvar med gjeldende lover og reguleringer. Det må heller ikke regnes med høyere priser eller større fortjeneste for ervervsvirksomhet på eiendommen enn tillatt etter gjeldende prisbestemmelser. I intet tilfelle skal det gjøres større tillegg av hensyn til den bruk eieren har gjort av eiendommen enn det tillegg som i tilfelle kan fastsettes for anskaffelse av annen tilsvarende eiendom, jfr. reglene under litra b.
- b) Dersom eieren som følge av ekspropriasjonen må skaffe seg annen eiendom, må en ikke sette anskaffelseskostnadene høyere enn svarende til hva en lovlig må betale for en tilsvarende eiendom etter prisforholdene i distriktet. Ved ekspropriasjon av hus må således ikke regnes med kostnader for nybygg når det kan skaffes eldre hus som noenlunde svarer til det som er ekspropriert. I de tilfelle der det er nødvendig å måle ut erstatningen etter prisen for nybygg, må bare regnes med kostnader som er nødvendige og lovlige, likesom det må gjøres fradrag for den fordel eieren oppnår ved å få nytt hus istedenfor det gamle. Det må også gjøres fradrag dersom det må antas at de høye kostnader ved anskaffelse av annen eiendom vil føre til at eieren får større priser ved utleie eller for produkter som framstilles på eiendommen, enn hva han hadde på den tidligere eiendom. Dersom det som følge av ekspropriasjonen oppstår ulemper av slik art at det kan kreves særskilt erstatning for dem ut over vederlaget for selve eiendommen, skal erstatningen utmåles etter tilsvarende regler som fastsatt i tredje ledd.
- Bestemmelsene i denne paragraf får tilsvarende anvendelse ved ekspropriasjon av bruksrett.

Kapitel V.

Forskjellige bestemmelser.

§ 27. Betaling for takst.

Den som rekvirerer takst skal svare avgift til takstmyndighetene, jfr. § 8, tredje ledd. Det samme gjelder den som anker over en takst.

Dersom en takstmyndighet fastsetter takst uten befarings eller overinstansen aviser en anke uten å foreta ny takst, svares bare halv takseringsavgift. Opphever overinstansen underinstansens takst og sender saken tilbake til ny behandling, faller takseringsavgiften for ankeinstansen bort, likesom det heller ikke skal svares ny av-

gift ved den ye takstforretning som underinstansen skal holde. Tak- 19 desbr. seringsavgift til overinstansen svares heller ikke dersom overinstansen av eget tiltak opptar en takst av underinstansen til prøving.

Dersom det beløp som er innbetalt ved rekvirering av takst eller ved anke over en takst viser seg utilstrekkelig til å dekke avgiften, skal restbeløpet betales senest innen en måned etter at vedkommende takstmyndighet har truffet sin avgjørelse. Avgift som ikke betales i rett tid kan inndrives ved pantning.

Takseringsavgiftene skal brukes til dekning av kostnadene ved takseringen og kontrollen med prisfastsettelsen for fast eiendom i samsvar med de nærmere forskrifter som gis av Finansdepartementet eller etter departementets fullmakt av Prisdirektoratet.

§ 28. Takseringsavgiftens størrelse.

Ved takst for salg av en fast eiendom legges takstbeløpet til grunn for takseringsavgiften.

Ved takst av kontrollnemnda er takseringsavgiften kr. 50 når takstbeløpet ikke overstiger kr. 10 000, kr. 100 når takstbeløpet er over kr. 10 000, men ikke over kr. 100 000, kr. 150 når takstbeløpet er over kr. 100 000, men ikke over kr. 200 000, med ytterligere tillegg av kr. 50 for hvert overskytende kr. 100 000 eller del derav.

Ved takst av et distriktskontor eller av Prisdirektoratet er takseringsavgiften kr. 75 når takstbeløpet ikke overstiger kr. 10 000, kr. 150 når takstbeløpet er over kr. 10 000, men ikke over kr. 100 000, kr. 225 når takstbeløpet er over kr. 100 000, men ikke over kr. 200 000, med ytterligere tillegg av kr. 75 for hvert overskytende kr. 100 000 eller del derav.

Ved taksering av bruksrett skal takseringsavgiften regnes på grunnlag av det samlede vederlag som kan kreves etter taksten for den tid avtalen skal gjelde. Det regnes dog ikke i noe tilfelle med leieavgift for mer enn 25 år. Takseringsavgiften utregnes med de samme satser som fastsatt i de to foregående ledd.

Krever takstforretningen flere dager, forhøyes avgiften i tilfelle slik at den ved takst av kontrollnemnda blir minst kr. 50 pr. dag når takstbeløpet ikke overstiger kr. 10 000 og ellers kr. 100 pr. dag. Ved takst av et distriktskontor eller av Prisdirektoratet forhøyes avgiften i tilfelle slik at den blir minst kr. 75 pr. dag når taksten ikke overstiger kr. 10 000, og ellers minst kr. 150 pr. dag.

Dersom takstforretningen medfører reiser kan takstmyndigheten forhøye avgiften med det beløp som er nødvendig til å dekke reiseutgiftene i samsvar med de bestemmelser som gjelder om skyss- og dietgodtgjørelse for offentlige tjenestemenn av klasse I.

19 desbr. Når det gjelder vanskelige takstforretninger som krever særlig sakkyndighet, eller når en takstforretning ellers på grunn av spesielle forhold medfører særlig høye kostnader, kan Prisdirektoratet eller vedkommende distriktskontor forhøye avgiften i den utstrekning det er nødvendig til å dekke takseringskostnadene. Distriktskontorets vedtak om dette kan innen 14 dager etter at det er meddelt den som skal betale takstavgiften, innbringes for Prisdirektoratet.

§ 29. Overdragelse av aksjer i eiendoms-selskaper.

Overdragelse av aksjer eller andre andeler i eiendomsselskaper må ikke skje til høyere kurs enn svarende til den faste eiendoms lovlig salgsverdi med tillegg av selskapets øvrige aktiva og fradrag av dets passiva. Dersom gyldig takst for eiendommen ikke foreligger, jfr. § 15, må overdragelse ikke skje før takst er holdt i samsvarende med forskriftene i denne kunngjøring. Bestemmelsene i § 5 får dog tilsvarende anvendelse.

Bestemmelsene i denne paragraf gjelder ikke for overdragelse av aksjer med tilknyttet leierett til hus eller husrom. For slik overdragelse gjelder de særskilte bestemmelser som er fastsatt til enhver tid, jfr. Prisdirektoratets kunngjøring av 30 juni 1941.

§ 30. Forbud mot omgåelser.

Det er forbudt å foreta handlinger med sikte på å omgå eller motvirke bestemmelsene i denne kunngjøring.

Som omgåelser regnes mellom annet:

- a) at det tas høyere pris enn rimelig for besetning, avling, redskaper, innbo eller andre ting som selges i forbindelse med eiendommen,
- b) at selgeren betinger seg eller tar imot provisjon, godtgjørelse eller annen økonomisk fordel i tillegg til lovlig pris,
- c) at noen med sikte på senere å overta eiendom gir pantelån ut over det eiendommen lovlig kan selges for.

§ 31. Fullmakt for Prisdirektoratet til å treffe nærmere bestemmelser.

Prisdirektoratet kan gi nærmere bestemmelser til gjennomføring eller utfylling av forskriftene i denne kunngjøring. Direktoratet kan også i særlige tilfelle gjøre unntak fra forskriftene.

§ 32. Unntak for visse arter av overdragelser. 19 desbr.

Bestemmelsene i denne kunngjøring gjelder ikke:

- a) ved skifte mellom arvinger eller mellom ektefeller når eiendom eller bruksrett blir utlagt på loddeier,
- b) ved overdragelse som skjer i forbindelse med utskifting etter lov om utskiftning av 13 mars 1882,
- c) når overdragelse skjer etter reglene i lov av 22 mai 1902 om Afhendelse av Statens Jord og Grund i Finnmarkens Amts Landdistrikt,
- d) når overdragelse skjer etter reglene i lov om ordning av visse jordspørsmål av 22 juni 1928 kapitel XII,
- e) når overdragelse skjer etter reglene i lov om gjenreisning av krigsramte områder av 19 juli 1946, §§ 15 og 16.

§ 33. Overgangsbestemmelser.

Takst på fast eiendom eller bruksrett til fast eiendom som er fastsatt av en prisnemnd eller en prisankenemnd i medhold av Justisdepartementets forskrifter av 23 oktober 1940 eller Prisdirektoratets forskrifter av 30 juni 1947, skal bli ved å gjelde inntil utløpet av 2 år etter at taksten er blitt holdt. Vedkommende distriktskontorer eller Prisdirektoratet kan dog før dette tidspunkt oppta en slik takst til ny prøving med virkning for fremtidige salg, jfr. §§ 12 og 13, annet ledd. Likeledes får bestemmelsene i § 15 tilsvarende anvendelse.

De takstsaker som er innbrakt til en prisnemnd og som ikke er ferdigbehandlet innen 1 januar 1948, skal snarest mulig sendes over til kontrollnemnda. Prisnemnda skal også snarest mulig sende til kontrollnemnda protokoller, dokumenter og andre ting som vedkommer dets virksomhet som prisnemnd. På samme måte skal prisankenemnda sende over til distriktskontoret de takstsaker som ikke er ferdigbehandlet innen 1 januar 1948 og protokoller, dokumenter og andre ting vedkommende nemndas virksomhet.

§ 34. Når bestemmelsene trer i kraft.

Bestemmelsene i denne kunngjøring trer i kraft fra og med 1 januar 1948. Fra samme tidspunkt oppheves de prisbestemmelser for faste eiendommer som ble fastsatt ved Prisdirektoratets kunngjøring nr. 22 av 8 oktober 1940 og ved tilleggskunngjøring nr. 1029 av 30 juni 1947, Pristidende nr. 5 for 1940, side 121 flg. og Pristidende nr. 12 for 1947, side 437 flg.

19 desbr. Overtredelse av de regulerings- og kontrollbestemmelser som er fastsatt i denne kunngjøring — jfr. §§ 1—6, 16—17, 19—24, 29 og 30, kan medføre straff og inndragning etter reglene i kapitel IV i mellombels lov av 30 juni 1947 om prisregulering og anna regulering av næringsverksemd.

19 desbr. **Kongelig resolusjon.**

I. I medhold av § 1 i midlertidig lov om omsetning av råfisk av 18 juni 1938 nr. 14, jfr. lov om endring av midlertidig lov om omsetning av råfisk av 3 oktober 1947, skal det være forbudt å tilvirke, omsette og/eller utføre vintersild (stor- og vårsild) eller produkter av slik sild når silden ikke er kjøpt gjennom fiskerorganisasjonen Noregs Sildesalslag. Det er også forbudt å nytte slik sild eller produkter av slik sild i strid med det som av laget er bestemt ved kjøpet.

Noregs Sildesalslag skal følge Fiskeridepartementets anvisninger med hensyn til fordeling av fangsten til de forskjellige anvendelser og lagets vedtekter må til enhver tid være godkjent av Fiskeridepartementet.

II. Fiskeridirektøren avgjør i tvilstilfelle hvorvidt en vare er vintersild eller ikke.

III. Lagets vedtekter kan ikke godkjennes med mindre de har bestemmelser av følgende innhold:

1. Organisasjonen bygges på de i fisket deltagende fartøyer med adgang også for lottfiskere til å bli medlemmer.
2. Organisasjonen skal, hvis den ønsker å delta i eksporten, danne eget eksportlag med eget styre og selvstendig regnskap.
3. Salgsstyrets formann skal være forretningskyndig og godkjent av Fiskeridepartementet.
4. Fiskeridepartementet kan utferdige bestemmelser om en appellinstans til å behandle klager. For øvrig har departementet rett til å føre kontroll med lagets virksomhet. Utgiftene herved bæres av organisasjonen.
5. Regler for anvendelse av lagets opplagte kapital.

IV. Ved utførsel av vintersild eller produkter av slik sild skal det forelegges tollvesenet bevitnelse fra Noregs Sildesalslag for at betingelsene for utførsel i henhold til I er til stede.

V. Overtredelse av disse bestemmelser eller medvirkning til eller forsøk på overtredelse straffes med bøter.

VI. Denne resolusjon trer i kraft straks og gjelder inntil videre, dog ikke ut over 31 desember 1948.

**Bestemmelser om behandling av rasjonerings- 19 desbr.
legitimasjoner og rasjonerte varer.**

(Gitt 19 desember 1947 av Forsynings- og gjenreisningsdepartementet i medhold av lov av 14 mai 1917 om foranstaltninger til å sikre og ordne landets forsyning med livsfornødenheter og andre varer og kongelig resolusjon av 26 januar 1945.)

§ 1. Ved rasjoneringslegitimasjoner forstås i disse bestemmelser rasjoneringskort og merker derav, anvisninger, kjøpetillatelser, kjøpekort, kundekort, malingsanvisninger, slaktetillatelser, gjenkjøpsbevis, brukstillatelser, kjøretillatelser, transporttillatelser og andre dokumenter av enhver art som etter de til enhver tid gjeldende forsynings- og rasjoneringsbestemmelser er bestemt til å tjene som bevis for lovligheten av framstilling, bruk, omsetning, transport eller lagring av varer eller andre ting.

§ 2. Tjenestemenn i den offentlige forsyningstjeneste som plikter å forvalte rasjoneringslegitimasjoner eller skjemaer eller blanketter for slike legitimasjoner, skal så vidt mulig oppbevare disse under lås og lukke og for øvrig under iakttagelse av slike sikkerhetsforanstaltninger som er vanlige ved oppbevaring av penger og verdipapirer. Det samme gjelder for funksjonærer som har tilsvarende oppgave ved bedrift, anstalt eller annen institusjon som i forsynings- og rasjoneringsbestemmelsene er tillagt myndighet til å inn dra, utstede eller utlevere rasjoneringslegitimasjoner.

§ 3. Det er forbudt for tjenestemann i den offentlige forsyningstjeneste å utstede eller utlevere rasjoneringslegitimasjoner eller skjemaer eller blanketter for slike legitimasjoner i strid med gjeldende forsynings- og rasjoneringsbestemmelser eller instruks for utførelsen av tjenesten. Det samme gjelder for funksjonærer ved bedrift, anstalt eller annen institusjon av den art som er omhandlet i § 2.

§ 4. Det er forbudt å motta fra forsyningsmyndighet rasjoneringslegitimasjoner eller skjemaer eller blanketter for slike legitimasjoner som rettelig ikke skulle ha vært utstedt eller utlevert, eller å bruke slike dokumenter. De skal uten opphold leveres eller sendes tilbake til vedkommende forsyningsmyndighet.

Bestemmelsene i første ledd får tilsvarende anvendelse på rasjoneringslegitimasjoner og skjemaer og blanketter for slike legitimasjoner som utleveres av bedrift, anstalt eller annen institusjon av den art som er omhandlet i § 2.

§ 5. Forretningsdrivende som har mottatt rasjoneringslegitimasjoner eller skjemaer eller blanketter for slike legitimasjoner, skal oppbevare disse på forsvarlig måte, så vidt mulig under lås og lukke,

19 desbr. og for øvrig under iakttagelse av slike sikkerhetsforanstaltninger som er vanlige ved oppbevaring av penger og verdipapirer.

For øvrig plikter enhver som er i besittelse av rasjoneringslegitimasjoner eller skjemaer eller blanketter for slike legitimasjoner eller som har slike dokumenter ihende, å oppbevare og behandle dem på forsvarlig måte og å dra tilbørlig omsorg for at dokumentene ikke kommer på avveie.

§ 6. Den som sender eller leverer inn rasjoneringslegitimasjoner til forsyningsmyndighetene, plikter å påse at det samtidig gis riktige og uttømmende skriftlige opplysninger om art, type og mengde av de legitimasjoner sendingen eller leveringen omfatter. Det skal av opplysningene framgå hvilke vareslag som i tilfelle er solgt mot de forskjellige arter av legitimasjoner.

§ 7. Den som finner rasjoneringslegitimasjoner eller skjemaer eller blanketter for slike legitimasjoner, plikter uten opphold å sende eller innlevere disse til forsyningsnemnda i distriktet med opplysning om tid og sted for funnet.

§ 8. Postforsendelse av rasjoneringslegitimasjoner og skjemaer og blanketter for slike legitimasjoner skal skje som rekommandert forsendelse eller verdiforsendelse. Annen forsendelse av slike dokumenter skal skje på mest mulig betryggende måte.

Vedkommende direktorat kan gjøre unntak fra bestemmelsene i denne paragraf.

§ 9. Det er forbudt å overdra eller erverve rasjoneringslegitimasjoner hvis ikke annet er uttrykkelig bestemt eller utvetydig forutsatt i de til enhver tid gjeldende forsynings- og rasjoneringsbestemmelser.

§ 10. Hos produsent eller forhandler av rasjonerte varer plikter den ansvarlige leder å føre nøye tilsyn med at riktig beholdning av rasjoneringslegitimasjoner og/eller rasjonerte varer til enhver tid er til stede. Hvis slike beholdninger ikke stemmer må melding om dette uten opphold sendes til vedkommende forsyningsnemnd.

§ 11. Den som har rasjonerte varer til bearbeidelse, omsetning, transport eller lagring, plikter å oppbevare og behandle varene på forsvarlig måte og dra tilbørlig omsorg for at varene ikke kommer på avveie.

§ 12. Overtredelse eller medvirkning til overtredelse av disse bestemmelser er straffbar og kan medføre inndragning, jfr. lov av 14 mai 1917 om foranstaltninger til å sikre og ordne landets forsyning med livsfornødenheter og andre varer § 8 og 8 a.

§ 13. Disse bestemmelser trer i kraft 1 januar 1948. Samtidig oppheves bestemmelser av 18 april 1944 om behandling av rasjoneringslegitimasjoner og rasjonerte varer.

Kongelig resolusjon.

30 desbr.

I medhold av mellombels lov av 30 juni 1947 om prisregulering og anna regulering av næringsverksemd fastsettes følgende bestemmelser om hvilke lønnskostnader som kan legges til grunn for fastsettelse av priser for varer og ytelser som de ervervsdrivende etter spesielle prisbestemmelser kan prisberegne på grunnlag av kostnadene uten særskilt godkjenning av prismyndighetene.

§ 1. Ved fastsettelse av priser for varer og ytelser som de ervervsdrivende etter spesielle prisbestemmelser kan prisberegne på grunnlag av kostnadene uten særskilt godkjenning av prismyndighetene, må det ikke regnes med høyere lønnskostnader enn svarende til de lønninger som faktisk er betalt. Heller ikke må det ved prisfastsettelsen regnes med høyere lønnskostnader enn tillatt etter §§ 2 og 3, jevnfør §§ 4 og 5.

§ 2. For arbeid som er utført etter tidlønn (time-, uke-, måneds- eller årslønn) må de ervervsdrivende ikke regne med høyere lønn enn fastsatt i tariffavtale mellom Norsk Arbeidsgiverforening og Arbeidernes Faglige Landsorganisasjon som gjelder på vedkommende sted.

Er lønssatsene i slik tariffavtale fastsatt som minstelønn, kan det i tillegg til denne minstelønn regnes med de personlige tillegg som er gitt de enkelte arbeidere eller funksjonærer i samsvar med fast og påviselig praksis innen vedkommende yrke og bransje på stedet. Det kan dog ikke regnes med høyere beløp enn det som var lovlig ved utgangen av 1947 innenfor vedkommende yrkesgruppe ved bedriften.

Foreligger det ikke slik tariffavtale som nevnt i første ledd, må de ervervsdrivende ikke regne med høyere lønn enn fastsatt i tariffavtale mellom Norsk Arbeidsgiverforening og Arbeidernes Faglige Landsorganisasjon for tilsvarende arbeid på sammenlignbart sted. Foreligger det ikke tariffavtale på stedet, må det ikke i noe tilfelle regnes med høyere lønn enn lovlig ved utgangen av 1947.

§ 3. For arbeid som er utført i akkord må de ervervsdrivende ikke regne med høyere lønn enn bestemt i fast akkordtariff på stedet for medlemmer av Norsk Arbeidsgiverforening og Arbeidernes Faglige Landsorganisasjon.

Foreligger det ikke slik fast akkordtariff på stedet, må det ikke regnes med akkordbetaling som har gitt et urimelig høyt akkordoverskudd, når hensyn tas til det arbeid som er utført. Akkordbetaling regnes som urimelig høy når den ligger over det som betales etter de faste akkordtariffer mellom Norsk Arbeidsgiverforening og Arbeidernes Faglige Landsorganisasjon for tilsvarende arbeid på annet sammenlignbart sted.

30 desbr. § 4. Kjennelser av Lønnsnemnda likestilles med tariffavtaler mellom Norsk Arbeidsgiverforening og Arbeidernes Faglige Landsorganisasjon.

§ 5. Prisdirektoratet kan gjøre unntak fra disse bestemmelser og kan fastsette nærmere forskrifter om hvilke lønnskostnader de ervervsdrivende kan regne med ved fastsettelsen av prisene for de forskjellige slags varer og ytelser.

§ 6. Disse bestemmelser trer i kraft 1 januar 1948.

Overtredelse av bestemmelsene kan medføre straff og inndragning etter §§ 12 og 14 i mellombels lov av 30 juni 1947 om prisregulering og anna regulering av næringsverksemd.

Utgiver: Statsråd-sekretær Leif Østern.